

A honvéd özvegye.

Balada.

Wataba ment az ifjú honvéd,
 Kétség, véres volt a csata;
 Tengernyi néppel kiürve megtört
 A felkelők kicsiny hada:
 De megtarthá a tőrt, hol az nap
 Élet-halálra írt körített:
 Mert ott esett el mind a tőren!....
 A honvéd is arck körített.

Ottan feküdt, a halottok közt,
 Kétség, kétség sebbel kebelén;
 Két seb... mind a kettő halálát —
 Egyik jobb, másik bal felén:
 Gyűlt, éklelen, mély, iszonyú, de
 Már fájdalom nélkül amar;
 A mávíd, ambar láthatatlan,
 Pyötrébb mert a fírben van az!

"Nem volna éme kom siralmas"
 Az ifjú felnyög, felkiált —
 "Kíván iltemre kockorónak
 Füllenni e dicső halálti,
 S parasz nélkül feltengenek itt
 Ha eltiport feltemen, át
 Diadalra szagudananak,
 A harcri újsó paripák."

"Ha buzgó vérem hullatál a
 Értted, oh te drága hon,
 Nem esett volna illy hibába....
 Mulo, jegy, lennie...
 Ha alvrat gyanánt esem szü, borsu el,
 De nem mint siri alvrat,
 Melly, vérral önti bár meg a sirt,
 Bőleje életet nem ad. —

Lönnedött romon

"És enyhe voln' e kö alattam,
 Ez a halálvetette, ágy,
 Ha láthatnám megegyzser. őket —
 Tükört ez a szi elni vágyi
 Ha még átombra csókolhatná
 A hív nő e bággyalt szemet,
 Miután egy bicseu pillanattal
 Meglátam őt s gyermekemet.

„Ifjen hozzád, lelkem fiauskám,
Búd, keli fan kis árva lomb,
Páteka minden förgelognék!
Melly gyöngé ágaidra ront
Itten veled hülgy, oh te nem rég
Mennyarony, és már üvegyem:
Mért ott soká' nem élek, mint fog
Szeretnem élni sziveden!.....“

Práll a sokaj elhínyt ar ifju,
Egyedül — anyai nép körött!
Bajtárai még láttak éledni,
Nem már, midőn elköltözött.
Kékes, nehéz, sötét szárnyával,
Mikéj egy óriás madár,
Árnyatta bé a vörmerőt egy
Vomalyos fellej a halál.

És a feleség, mint sulyos köd,
Borult a völgyre vastagon;
Elkerde a hársot emjészet
Rombolni a halottakban:
Nem ismeré többé meg a nő
Féjét — az apa nem fiát;
Rökört rökön, mátkáért málka
A kért hiába futja át.

De a két értelmű halálnak
A közza his is ködre hitt:
Sokáig várta sok belég szív
A hársból vitra kedve bit.
A hűvös ifju hülgye is várt....
Háprót napra kikordelt
Minden madárt, minden szállót, melly
A hárs melőreil érkelett.

Minden nap éledt, minden este
Kihalt szivében a reményi,
Visselte már a hervatag but
Arán — nem meg a gyávrt mezen;
Majd fölvevé a banatost mezt
És arera rózsáspín leve:
Ő is arokhoz lön hasonló
Kiknek „szép övegy“ a neve!

Mint a virágok, mely kitartva
kelyhet, a méhek is lepék,
Szülve korzaja szép imádók,
Kinyílott szívét meglepék:
Muta szellő is, madárt is,
Még sürgelöbben vallata:
"Midőn, a mit várt, bizonyos lön,
Keret más ifjunak ada."

Feledte, a feledhetlent;
"Midőn" a máxi vialom
Beállta, sive sima volt már
Mint rég elült a sírhalom,
Mellyen az elők gyönyörűl
Himes, virágos fele terem....
De már alant porábat a port
Rég elenyészte a vesem.

Vig a menyekró; cseng a jó kedv;
Hullámzik a dal és kene;
Sügar gyarant lejt a menyasszony,
Hódít, varárol kellemel;
Künn szemes éjjel átkoródik,
Fü, sör dühében a vihar:
Dem az öröm jár tölt kehelylyel
A kene füv, a tánc sítój.

Egy kerre — mint ej a villám löl —
Megnyilatkozik a terem:
Küszöbjei sárga, véres arccal
Megáll a homved hirtelen.
A virágok egymásra néznek;
Rémülve felbikolt a hölgy is,
Matta, mint mélységet örvény,
Lodul, forog, silyed a föld.

"Ne félj, ne rettegj a hivatlan
Vendég miatt, oh szép ara!"
Egy büg a homved bánatva, de
Homoly, innenpiés szava —
"Ne vedkedj a férjvel, ki férjed
Körében im meglátogat:
Nem fogja vinnakövetelni
Sem füvedet, se jöbbodat."

